

In memoriam Hutter Ottó

Mire Ön, kedves olvasónk, kollegánk, ezt az újságot kézbe veszi, már hetekkel vagyunk túl azon a február végi reggelen, amikor megdöbbenően olvastuk a hírt, hogy jó barátunk, az örökké vidám és optimista Hutter Ottó február 21-én eltávozott közülünk.

Még mindig hihetetlen, pedig azóta vagy ezren ott voltunk a Bazilikában is, Ottó temetésén, ahol sokan hittük, hogy jól ismertük, és sokunknak kellett rájönnünk, hogy milyen keveset tudtunk rövid, de annál gazdagabb és tartalmasabb életéről.

Azt az informatikai szakmában mindenki tudja, hogy Ottó villamosmérnök volt, hogy pályakezdésétől egészen a haláláig a SZTAKI munkatársaként dolgozott. A doktori cím is köztudott, s ha meg kell határozni, hogy mely szakterületen alkotott a legtöbbet, mindnyájunknak beugrik az eLearning. 1990-ben a SZTAKI Informatika Főosztálya szoftver-projektvezetőjeként álmolta meg, majd állt az élére az elképzelései alapján felállított OpenLearning oktatóközpontnak. 2002-ben irányításával alakult meg az eLearning osztály, ahol a részleg fő témájához kapcsolódó alapvető technológiai és módszertani fejlesztéseket végzett és vezetett.

Ottó egyike volt azoknak, akik elsőként ismerték fel az eLearning meghatározó jelentőségét a korszerű oktatásban, s e terület meghatározó alakjává, iskolateremtő egyéniségévé vált. A vezetése alatt álló osztály számos hazai és nemzetközi publikációval, könyvvel és tananyaggal gazdagította a szakmát. Alapítója és társelnöke volt az eLearning szabványosítási bizottságnak, tagja az OM Digitális Taneszköz Minősítő Bizottságának, kezdeményezője és társszervezője az „eLearning Fórum” konferenciasorozatnak, valamint egyik alkotó szerkesztője a Műszaki Kiadó „eLearning 2005” kézikönyvének. Talán erre volt a legbüszkébb az utóbbi időben.

Szakmai munkája elismeréseként 1999-ben Intézeti Díjat kapott, az iparági szintű eLearning tevékenységét pedig Gábor Dénes emlékéremmel jutalmazták 2005-ben. Még azt is elég sokan tudjuk, hogy a szorosán vett szakmai munkán túl Ottó a számítástechnikai újság- és könyvírás, illetve szerkesztés területén is maradandót alkotott. Az általa létrehozott OpenInfo kiadó gondozásában több alkalommal is megjelentetett Unix alapismeretek c. könyv révén sokat segített a hazai Unix kultúra szélesebb körű elterjedésben. Újságíróként, informatikai szakíróként volt a mi kiadónk, s lapjaink, a Prím Online és a Business Online kollegája, barátja is. Egykoron a Prím kiadó által indított OpenX hírlevelet ő vette át, majd ebből nőtt ki az általa alapított és szerkesztett Infopen Magazin. Azon kevesek közé tartozott, akiket a szakmai versenytársak, a konkurens kiadók, magazinok szerkesztői is barátjuknak tudhattak, és szinte minden jelentősebb informatikai kiadványban jelentek meg cikkei. Ő hívta

társalapítónak a Computerworld Számítástechnikát és a mi Business Online-unkat, amikor megalapította az "Év CIO-ja" díjat, a vállalati főinformatikusok munkájának elismerésére. Haláláig a Computerworld hetilap CIO rovatát is szerkesztette.

Személyiségéből fakadt, s tudtuk, mert sokuknak használt vele, hogy aktív tagja volt számos szakmai egyesületnek, többek között 1996-2005-ig az Informatikai Vállalkozások Szövetsége elnökségének (egy időben alelnökként). Szoros együttműködést ápolt a Vezető Informatikusok Szövetségével is, tevékenyen részt vett az „Év Informatikai Oktatója Díj” szervezésében és odaítélésében. Ilyen minőségében bontakoztak ki igazán kapcsolatteremtő és szervező képességei.

Munkája kapcsán gyakran szembesült azzal, hogy az informatikai döntéshozók számára nincs olyan fórum, ahol a tapasztalataikat kicserélhetnék. E felismerés eredményeképp született meg az immár hagyományos „CIO Fórum” konferenciasorozat, amely a hazai konferenciák között rövid idő alatt is jelentős elismertséget vívott ki magának. Az Infopen CIO webmagazin, valamint jogutódjainak hasábjai pedig a médiában biztosítottak helyet az ilyen irányú tanulmányoknak, elemzéseknek és eszmecseréknek. Szerkesztőként ő jegyezte az „Informatikai vezetők kézikönyvé”-t, amely hazánkban elsőként nyújtott átfogó ismereteket a téma iránt érdeklődők számára, és ő volt az ötletgazdája a megjelenés előtt álló „Top 100 CIO” kiadványnak és az idén – sajnos már nélküle – debütáló „Chief Innovation Officer” díjnak is.

Azt már csak a templomban tudtuk meg, hogy jól is sakkozott. Kár. Biztosan élmény lett volna vele egy izgalmas sakkparti. Elmaradt az a beszélgetés is, ahol megkérdezhettük volna, vajon miért állt ellen többször is a most annyira felkapott iwiw rendszerbe való meghívásnak. Pedig élő bizonyítéka lett volna annak, hogy a minket körülvevő szociológiai hálóban vannak természetes sűrűsödési pontok, olyan emberek, akik köré spontán épülnek nagyon kiterjedt baráti, munkahelyi és közösségi kapcsolatok. Mert Ottó mindig, mindenkivel szemben megtalálta a megfelelő hangot, az esetleges vitákban, érdeklődésekkor a mindenkinek elfogadható kompromisszumos megoldást. Azon kevesek közé tartozott, akiket nem lehetett nem szeretni, nem volt sem haragosa, sem konkurense, sem ellensége. Az egyik őt búcsúztató írás ki merete jelenteni, s mi is hittel írjuk le: Ottó egyszerűen jó ember volt, olyan, amelyet ritkán hord a hátán a föld, és ami még ritkább, olyan, aki mindenki másból is a jót hozta elő. Példát mutatott életével és munkájával éppúgy, mint türelemmel és hittel viselt betegségével, mindenben átlépő optimizmusával és életszerető derűjével.

A sors kegyetlen fintoraként egy éve, születésnapja előtt pont egy nappal derült fény betegségére. A műtétet és a kezeléseket ugyanolyan rendíthetetlen nyugalommal fogadta, mint az élet hétköznapi megoldandó problémáit, majd visszatért munkájához és napi feladataihoz. Addig is igaz volt rá (jósága pont ebből fakadt), hogy minden napját úgy élte meg, mintha az utolsó lenne. Az elmúlással szembesülve, ahogy ezt gyakran mondta, minden további napot ajándéknak tekintett, és ezt az ajándékot ugyanazzal a szinte szándéktalan, természetéből fakadó önzetlenséggel osztotta meg a körülötte

élőkkal.

Mi, sok százan ott a templomban, a gyászmise és a megemlékezések alatt, életútjának felidézését hallgatva, az érzéseinkkel és ezernyi ellentmondásos gondolattal küszködtünk. Az érthetetlen, a tehetetlen, a kétkedő, a bizonytalan, bennünk birkózó „miértekre”, a tiszteletet parancsoló, a felfoghatatlan „hogyan volt képes”-ekre nehéz megtalálni a helyes válaszokat. De próbálkozunk. Ottó megállított bennünket, napokra, hetekre lehalkította a harsogást, megfékezte a rohanást, s arra készítet, hogy nézzünk körül, értékeljünk, gondolkodjunk, változtassunk. Hogy figyeljünk. Ne csak a „fontosra” és a „sürgősrre” hanem a sokkal fontosabbra is...

Köszönjük.

Ottó, nyugodj békében!